

El desconsol dels desemparats (II)

Dll, 1/11/2010 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Me l'escolto, mentre li pentino els seus llargs cabells. Me l'escolto mentre a crits, o des d'un desesperat silenci, em transmet el seu malestar, els seus somnis i els seus desencontres. La seva vida, com la de tants menors en desemparament, no ha estat fàcil, i per suposat no l'ha assumit i ens fa a tots culpables del que li està passant. El cúmul de vivències polaritzades li han generat molts buits personals. La seva desesperació fa que sovint perdi el control dels seus sentiments, i quan ja no pot més sol fugar-se del centre. Per minvar el seu neguit i calmar la ràbia utilitza l'agressió, física i verbal contra tot el que l'envolta inclosa la seva pròpia persona. No l'hi han posat mai límits, i ara topa amb els límits del centre, i el que és pitjor, amb els límits de la pròpia societat i de la vida. El seu desconsol, fruit d'un dol personal no elaborat, provocat per unes circumstàncies de les quals ella no n'és responsable, difícilment pot trobar remei ni consol en les nostres paraules.

El seu llarg període d'internament és proper al final. El límit legal marcat per la seva majoria d'edat, una circumstància, sens dubte, important per a la majoria de nois i noies, i que per a ella representarà una ruptura, un trencament amb la seva vida actual, una nova etapa d'incertesa que haurà d'afrontar des de la solitud i el desempar, amb una manca de referents vàlids on recolzar-se en el nou camí que comença.

El proper desplegament de la nova Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència, 2010, representa un bri d'esperança. En aquesta nova llei, per primer cop, es té present el "bé superior del menor" per sobre dels drets dels pares biològics. Es parla de prevenció i de protecció i s'opta per un compromís socioeducatiu. La nova llei permet confiar en l'agilització de moltes de les gestions administratives que, en els darrers anys, han convertit als menors en víctimes d'un cercle infinit de papers i tràmits generats per la multiplicitat d'agents que intervenen, un cercle d'origen benintencionat però que dona com a resultat una sensació de cert maltractament institucional. De debò pensem que és el que l'infant necessita... convertir en pública la seva ja trontollant vida?

El 7 d'octubre, a La Vanguardia, arrel d'una proposta presentada al senat, es parlava dels menors que viuen als centres. Tot i que aquest és el model menys aconsellable pel correcte desenvolupament dels infants, i el més costós econòmicament, a l'estat espanyol 30.000 menors continuen tutelats per les entitats públiques, el 75% d'ells viuen en centres residencials.

Des d'un d'aquests centres residencials em pregunto, fent servir l'expressió emprada pel meu amic J. Funes, quin és el lloc de la infància a la nostra societat? Quina és la valoració que hem de fer tots plegats del fals protagonisme que la societat dona a la infància? Per què ens entestem en generar infants fills de l'administració que creixen institucionalitzats, passant de mà en mà, i no es contempla més sovint la possibilitat d'acollida en família extensa o en família aliena? "Deixeu que els infants s'apropin a mi" deia Jesús, però ho diu la nostra societat? Com en el seu temps manifestà Sant Joan Baptista De la Salle "... els altres joves són la nostra raó de ser... aquesta missió és de gran necessitat". Tornaré sobre el tema dels "altres joves" en una altra ocasió.

